

Phần 24

Chương 116 Ngàn Vạn Lưu Luyến

Hieu Vân cách quãng theo sau đoàn người Bao đại nhân đến quan dịch thành Đãng Châu. Vốn định theo chân bọn họ vào trong trạm dịch, không ngờ Trình Nguyên không biết vì sao có được tin tức, đã chờ ở cửa trạm dịch. Vì có Trình Nguyên ở đây, Hieu Vân không thể lộ diện, bèn chờ ở quán trà cạnh trạm dịch một hồi lâu, mãi sau khi Trình Nguyên đi rồi, mới đi gặp Bao đại nhân, nói với họ toàn bộ những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua.

Bao đại nhân sau khi nghe hết chân tướng, suy tư một hồi, rồi lệnh cho Hieu Vân nhanh chóng trở lại quan xá, cẩn thận bảo vệ Đường Thực, hơn nữa, phải giấu diếm bệnh tình của Đường Thực với bên ngoài, để Lý Khôn nghĩ gian kế của hắn đã thành công, để bọn chúng thả lỏng đề phòng với Đường Thực. Hieu Vân sau khi nhận lệnh, vội vàng chạy về quan xá, cũng không kịp cùng Triển Chiêu nói câu nào.

Hieu Vân đi rồi, Bao đại nhân khẩn cấp sắp xếp công việc. Theo đó, Triển Chiêu dẫn đầu, đem toàn bộ hạ nhân, nha dịch trong phủ thông phán rút ra, thay thế bằng quan binh từ Khai Phong phủ theo đến, mặt khác, cho Công Tôn Sách tìm những quan viên về hưu, sắp xếp gặp mặt. Cũng sắp xếp người tới giám thị ngân hàng Tứ Hải và phủ tri châu. Kinh nghiệm nhiều năm xử án, khiến Bao đại nhân cảm thấy: Trình Nguyên, Lý Khôn, và cả tiền giả, bên trong có thiên ti vạn lũ liên hệ, nếu muốn tra ra manh mối những vụ án này, phải chuẩn bị mọi mặt, đảm bảo vạn vô thất nhất.

Một ngày này vô cùng bận rộn. Triển Chiêu, Công Tôn Sách, Trương Long, Triệu Hồ cùng Bao đại nhân và những người liên quan, bôn tẩu khắp nơi trong thành Đãng Châu, bận rộn thực hiện mệnh lệnh của Bao đại nhân. Còn Hieu Vân phụ trách bảo vệ Đường Thực, ở trong quan xá thật ra lại rất nhàn hạ, việc nàng cần làm, chính là chú ý động tĩnh của đám “chuột” không có hảo ý, không để bọn chúng đi vào trong viện của Đường Thực là được.

Đêm hôm sau, Bạch Ngọc Đường đến thay Hieu Vân, nàng mới về phòng mình nghỉ ngơi. Ăn uống xong, hạ nhân trong quan xá đã chuẩn bị xong nước ấm cho nàng tắm rửa. Bởi vì cánh tay bị thương, nàng tắm rửa lâu gấp đôi thời gian so với bình thường. Nhưng cho dù nàng đã vô cùng cẩn thận, vẫn không tránh khỏi động tới vết thương, vải trắng quần trên tay nhanh chóng nhuộm thành màu đỏ.

Tuy đã vào mùa xuân, nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn tương đối thấp. Hieu Vân chỉ mặc một cái yếm cùng váy dài, đã lạnh tới nổi da gà, nhưng vết thương

này nhìn thế nào cũng biết là không ổn. Bởi vì có bôi thuốc mỡ, thuốc trị thương cũng thuận lợi dính lên miệng vết thương, nhưng vải trắng, không biết phải quần thể nào. Nhìn vết thương cùng vải trắng trên tay, Hiểu Vân có chút âm ức. Bị thương thật phiền toái, nhất là bị thương trên tay, lại càng phiền toái.

Lúc nàng đang phiền não, ngoài phòng truyền tới tiếng gõ cửa. Cốc cốc cốc, âm thanh vang lên trong đêm đen yên lặng, vô cùng rõ ràng. Hiểu Vân cả kinh, theo phản xạ hỏi: “Ai?”

“Hiểu Vân, là ta.” Ngoài phòng truyền đến âm thanh trong trẻo của Triển Chiêu.

Hiểu Vân vui vẻ, không chút suy nghĩ đứng dậy ra mở cửa, tay đụng tới then cửa mới ý thức mình hiện giờ không thể gặp người khác, vì thế lại lùi về khoác thêm một chiếc áo, rồi mới ra mở cửa.

“Triển đại ca.”

“Hiểu Vân...” Nhìn mái tóc dài của Hiểu Vân còn sũng nước, quần áo cũng tùy tiện mặc lên người, ngay cả đai lưng cũng chưa thắt, toàn bộ cổ đều lộ ra ngoài, xương quai xanh muốt mà, lấp ló dưới cổ áo có thể nhìn thấy được, rõ ràng mới tắm xong, sũng sờ một chút. Mỹ nữ vừa tắm xong, quả thật như hoa sen mới nở, mềm mại ướt át, xinh đẹp vô hạn.

Hiểu Vân thấy hấn ngây người nhìn mình, không khỏi có chút khản trương, không tự nhiên sửa sang lại vạt áo. “Vừa rồi ta đang tắm, cho nên...”

Triển Chiêu lúc này mới hồi phục tinh thần, xấu hổ gật đầu, “Vào trong nói tiếp, chớ để cảm lạnh.”

“Ừ.” Hiểu Vân mở rộng cửa cho hấn tiến vào.

Triển Chiêu vào phòng, liền thấy mấy thứ trên bàn, vải nhiễm máu, chai thuốc trị thương, bình thuốc mỡ, còn có vải sạch.

“Triển đại ca, sao huynh lại tới đây? Không bận sao?” Hiểu Vân thu mấy thứ kia sang một góc bàn, muốn rót trà cho Triển Chiêu, kết quả phát hiện bình trà trống không.

“Triển đại ca, huynh ngồi một lát, ta đi gọi người lấy nước.” Nói xong, để ấm trà xuống muốn ra cửa, lại bị Triển Chiêu ngăn lại, từ trong tay nàng nhận lại ấm trà, sau đó kéo nàng ngồi xuống. Bộ dáng này của nàng đi ra ngoài rất không ổn.

“Hiểu Vân, không cần, mới vừa rồi đã uống trà ở chỗ Đường đại nhân rồi. Đại nhân bảo ta tới thăm Đường đại nhân, cho nên tiện đường đến thăm nàng.”

“Ừ, nếu buổi chiều không vội, vậy ngồi thêm một lát.” Hiểu Vân ngồi bên cạnh Triển Chiêu, nhìn hấn cười. Tuy rằng ban ngày mới gặp, nhưng nàng đối với hấn luôn thấy nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Hơn nữa, ban ngày nhiều

người như vậy, trên cơ bản không thể nói chuyện riêng với hắn. Làm sao bằng bây giờ, chỉ có hai người, không bị quấy rầy.

“Được.” Triển Chiêu cầm tay nàng, mỉm cười đáp. Sau đó lại thoáng nhìn mấy thứ đồ trên bàn hỏi: “Thuốc trị thương đã đắp chưa? Vết thương có nghiêm trọng không?”

Bị Triển Chiêu hỏi, Hiểu Vân không khỏi thở dài, “Đắp thuốc rồi, vết thương không sao, nhưng mà băng bó không tiện lắm, một mình ta không làm được.” Nói xong, chỉ chỉ vải trắng trên bàn, rất bất đắc dĩ: “Thứ này, một bàn tay đúng là không dùng được.”

Triển Chiêu thấy nàng bĩu môi, vẻ mặt không có cách nào, liền khẽ nở nụ cười: “Để ta làm.” Nói xong, nắm lấy tay nàng muốn kéo ống tay áo lên. Nhưng nàng bị thương ở cánh tay, mà áo khoác của nàng tuy cổ tay áo đủ lớn, ống tay áo lại nhỏ, không dễ vén lên. Nếu dùng sức, sẽ chạm tới vết thương.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu vừa cố sức vén ống tay áo lên, vừa cẩn thận để không chạm tới vết thương, khiến nàng bị đau mấy lần, vẫn không thể thành công, khẩn trương tới mức trán cũng đổ mồ hôi, trong lòng vừa thấy ngọt ngào, vừa buồn cười, không tự chủ được bật cười.

Triển Chiêu giương mắt nhìn nàng, như giận như không: “Sao nàng còn cười?”

“Ha ha, ta đang nghĩ, huynh sao mà đi mãi không qua được một vòng? Tay áo này không vén lên được, trực tiếp đem áo khoác cởi ra không phải là bớt việc sao.”

Hiểu Vân không nghĩ nhiều đã nói ra một câu như vậy, kết quả vừa nói dứt lời, Triển Chiêu ngậy người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng. Hiểu Vân lúc này mới ý thức được mình vừa nói gì, thấy xấu hổ vô cùng, vội quay đầu sang một bên không nhìn hắn, không tự giác cắn môi dưới, không biết nên nói tiếp thế nào.

Trong phòng rất im lặng, im lặng tới mức nghe được tiếng tim đập. Qua một hồi lâu, Triển Chiêu mới chậm rãi đem ống tay áo đã cuộn lên một nửa buông xuống. Hắng giọng, giấu đi xấu hổ nói: “Hiểu Vân nói phải, là ta... ngu dốt.”

Hiểu Vân tay đặt lên vạt áo, nhin không được có chút run rẩy, không khỏi thâm mắng mình: ở cổ đại mới hơn ba năm, đã trở nên cổ hủ giống như cổ nhân rồi. Đừng nói bọn họ đã bái đường thành thân, có danh phận vợ chồng. Chẳng qua là cởi áo khoác mà thôi, bên trong còn mặc đồ, cũng không phải cả người trống trơn, không cần nhăn nhó nhí nhí như vậy chứ, trước kia mặc áo hai dây ra đường cũng có sao đâu. Nghĩ như vậy, liền hung hăng cởi áo xuống, xoay người ngồi nghiêng trước mặt Triển Chiêu, lộ ra bả vai cùng cánh tay trái.

Cánh tay vốn trắng nõn, lại hiện lên một vết thương dữ tợn. Miệng vết thương còn chưa kết vảy đỏ hồng. Thuốc mỡ cùng thuốc trị thương dính trên vết thương đã kết thành khối, từng nốt từng nốt nổi cục như mụn cơm, có chỗ đã bị

quần áo lau mát. Triển Chiêu nhìn thấy mà đau lòng, tất nhiên không có tâm trạng xao động khẩn trương như vừa rồi nữa. Lấy thuốc trị thương cùng vải sạch, tỉ mỉ, cẩn thận đắp lại cho nàng rồi băng bó. Động tác mềm nhẹ, không hề khiến Hiểu Vân có cảm giác đau đớn.

Hiểu Vân quay đầu nhìn Triển Chiêu, thấy hắn hết sức chuyên chú, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm. Dòng nước ấm kia, chậm rãi, chảy vào trái tim, rồi lan tỏa ra toàn bộ thân thể, khiến nàng cảm thấy thật thỏa mãn. Ý cười ấm áp không nhìn được hiện lên khóe miệng. Cảm giác được che chở khiến nàng hạnh phúc như muốn bay lên. Hiểu Vân thờ dài một tiếng, thấp giọng ní non: “Triển đại ca, chúng ta làm vợ chồng nhé?”

Triển Chiêu đang thất băng vải, không khỏi run lên, ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân, vẻ mặt chấn kinh. Lúc này đây, Hiểu Vân không né tránh, mà yên lặng nhìn ánh mắt hắn, thâm tình, ôn nhu, kiên định, mang theo tình yêu nồng nàn. Ba năm trước đây chưa thể hoàn thành, đêm động phòng hoa chúc nàng vẫn còn thiếu hắn.

Triển Chiêu không nói lời nào, chỉ nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, giống như chưa kịp phản ứng trước những lời nàng vừa nói.

Hiểu Vân thấy hắn không phản ứng, không khỏi có chút buồn nản. Chẳng lẽ bản thân không có lực hấp dẫn với hắn sao? Tình trạng “ngực sữa nửa lộ” như vậy, nói với hắn những lời đó, hắn vậy mà chỉ ngậy ngốc nhìn mình, một câu cũng không nói, một chút phản ứng cũng không có. Chẳng lẽ mình nói quá mịt mờ, hắn không hiểu được? Nhưng nhìn vẻ mặt khiếp sợ của hắn, hắn là hiểu được ý nàng mà. Hay là, thật sự mình không có đủ sức quyến rũ...

Hiểu Vân chép miệng miệng, ai oán thở dài, vừa định nói: “Không muốn thì thôi vậy.” Chợt thấy Triển Chiêu đúng lúc này đứng lên, không nói một tiếng xoay người đi ra ngoài. Hiểu Vân không biết hắn có chuyện gì, trong lòng hoảng hốt, vội vàng đứng lên. “Triển đại ca?!”

Triển Chiêu đi tới cửa, tay đưa lên cài then cửa. Hiểu Vân thấy vậy, mặt đỏ bừng lên. Hắn hắn hắn, hắn đây là...

Triển Chiêu quay người lại, chậm rãi đi về phía nàng. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước. Phòng không lớn, chân hắn lại dài như vậy, cho dù đi chậm, cũng rất nhanh đã đứng lại trước mặt nàng.

Áo khoác đã cởi một nửa trên người Hiểu Vân, bởi vì vừa rồi cử động, đã từ trên vai nàng rơi xuống đất. Phần lớn da thịt lộ ra trong không khí, khiến nàng không khỏi rùng mình. Triển Chiêu thấy vậy, xoay người nhặt áo khoác của nàng lên, khoác lên người nàng. Đôi tay rộng lớn, mang theo nhiệt độ, nhẹ nhàng chạm trên vai nàng, khiến nàng chợt cảm thấy lo lắng.

“Vân Nhi...”

Hắn, gần trong gang tấc, gần đến mức có thể ngửi được mùi hương trên người hắn, thanh nhiên, tươi mát, giống như hương cỏ xanh sau cơn mưa; mà ánh

mắt hần, mang theo nhiệt độ ấm áp, chiếu trên người nàng, giống như nắng ấm ngày xuân; giọng nói của hần, giống như hoa đào đã ủ năm xưa, nhu hòa, lưu luyến, bay qua tai nàng, ôn nhu quấn quanh bên nàng. Nàng say trong nhu tình của hần, cơ hồ nghĩ đây là cảnh trong mơ. Chỉ có tim không ngừng xao động, đang nhắc nhở nàng, đây là sự thật.

“Triển đại ca...” Hiểu Vân gằn như si mê nhìn ánh mắt Triển Chiêu, đôi mắt thâm sâu ấy, lúc này đây, dưới ánh nến mờ nhạt, càng thêm đen láy, giống như hồ sâu không thấy đáy. Mà nàng cứ như vậy hãm sâu trong đó, không thể tự kiềm chế.

“Vân Nhi, tối nay, ta muốn nàng thật sự trở thành thê tử của ta, là nữ nhân độc nhất vô nhị của ta.”

Chương 117

Trở Thành Quyên Thuộc

Một câu dịu dàng mà kiên định, nhẹ nhàng truyền vào trong tai. Hiểu Vân cảm thấy một câu nói kia, giọng nói kia, tựa như một cục đá, ném xuống hồ nước trong tim nàng, tạo nên từng gợn sóng, nhộn nhạo, choáng váng.

“Được.” Nhìn Triển Chiêu trước mặt, là nam tử mình yêu, ngoại trừ từ này, Hiểu Vân không biết còn có thể nói gì.

Đôi mắt đen láy kia càng ngày càng gằn, chậm rãi hạ rèm mi, nhắm lại hai mắt. Hôn môi, mang theo hơi thở ấm áp, dùng trên trán trên mi, trên khóe mắt, hai má, trên mũi nàng. Mềm mại, nóng hổi, mềm nhẹ như lông chim, lại trêu chọc, khiến trong lòng nàng giống như mọc thêm hai cánh bướm, không ngừng xôn xao, muốn bay muốn múa.

“Triển đại ca...” Khẽ mở đôi môi, một tiếng thờ dài vang lên, gọi đến cánh môi dịu dàng như cánh hoa, hái lấy ấm áp của nàng, để lại nhiệt độ cùng khí tức của hần.

Nén trong phòng lay động, in lên cửa sổ hai bóng hình. Một đôi tình nhân đang ôm lấy nhau, cùng nhau tâm sự, cùng nhau ân ái.

...

Trăng treo trên cao, ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước. Mà trong phòng, bên trong màn trướng, hai người liếc mắt đưa tình, lẳng lặng đối diện, hòa thuận vui vẻ.

Triển Chiêu nắm tay Hiểu Vân, mười ngón giao hòa. Ánh nến mờ nhạt xuyên qua màn trướng chiếu vào tạo nên vài vệt sáng. Thiên hạ trước mắt, khuôn mặt tinh xảo, lộ ra vẻ dịu dàng cùng thẹn thùng, hai gò má ửng hồng, còn có đôi môi đỏ sẫm ướt át, so với ngày thường lại thêm vài phần mềm mại đáng

yêu, mái tóc hỗn độn phủ trên vai, trên gối, dây dưa cùng một chỗ với mái tóc của hắn, không phân biệt được của ai.

Kết tóc cùng giường, ân ái không rời. Hạnh phúc như vậy, khiến hắn thỏa mãn muốn thờ dài.

“Vân Nhi...”

“Vâng?” Hiểu Vân vùi đầu vào cấn cổ hắn, nhẹ nhàng cọ xát. Sợi tóc mềm mại, hơi thở ấm áp, da thịt nõn nà, lướt qua cổ và ngực của hắn, làm con tim hắn lại ngứa ngáy một trận, vội lấy tay đè lại đầu nàng, không cho nàng tác quái. Tình triều mới qua không lâu, dự vị vẫn còn, khát vọng rất dễ dàng bị châm ngòi. Mà Hiểu Vân mới trải qua việc này lần đầu, không thích hợp lại ân ái lần nữa. Triển Chiêu nhắm mắt lại, thở dốc mấy phen, mới khiến cổ lửa nóng mới đẩy lên trong cơ thể đè ép xuống.

“...”

“Làm sao vậy?” Hiểu Vân thấy hắn không nói lời nào, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Triển Chiêu hơi cúi đầu, nhìn Hiểu Vân, tay vỗ về mái tóc nàng, rồi chuyển qua hai má, da thịt của nàng có chút lạnh lẽo, giống như một khối ngọc quý, xúc cảm mềm mịn, khiến hắn yêu thích không muốn buông tay. Thật không muốn rời đi, để nàng lại một mình.

“Đã lâu rồi, ta phải đi thôi. Chỗ Bao đại nhân...”

Thấy Triển Chiêu lại nhú mày, Hiểu Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, tay vuốt má hắn nói: “Ừ, ta biết mà. Huynh đi đi.”

“...”

Thấy Triển Chiêu không nói gì, Hiểu Vân cười từ trong lòng hắn tránh ra, đẩy hắn, thúc giục hắn đứng dậy. “Huynh mau đi, ta ngủ một mình quen rồi, nếu huynh ở đây, ta không ngủ nổi.”

“Vân Nhi...” Thấy Hiểu Vân như vậy, Triển Chiêu càng cảm thấy trong lòng khó chịu, tâm tư của nàng, hắn làm sao không biết. Muốn nói gì đó, nhưng há mồm lại không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng chỉ thờ dài một tiếng, xóc chăn đứng dậy, đưa lưng về phía nàng mặc quần áo.

Tuy rằng hai người đã có da thịt chi thân, nhưng Hiểu Vân vẫn chỉ dám đem tầm mắt dừng lại trên bờ vai của hắn. Bờ vai có chút gầy gò, lại khiến nàng cảm thấy thật rộng lớn, rất an toàn.

Triển Chiêu lưu loát mặc quần áo, buộc tóc, nhanh chóng sửa soạn thỏa đáng. Xoay người, thấy Hiểu Vân ôm chăn, tay phải gối đầu, bả vai cùng tay trái lộ ra khỏi chăn, tóc dài thả sau người, cười khanh khách nhìn mình. Thật là một bức mỹ nhân trên giường, cho dù trên tay quần vải trắng, không chút ảnh hưởng tới phong tình, ngược lại càng khiến người ta thương mến.

Triển Chiêu cúi người xuống, đem cánh tay nàng nhét vào trong chăn, kéo chăn cẩn thận lên tới tận cổ: “Thân mình lạnh như vậy mà không đắp chăn, cẩn thận lạnh.”

Được Triển Chiêu che chở, khiến ý cười trên mặt Hiểu Vân càng đậm. Nhìn hắn không chuyển mắt, nhu thuận gật đầu: “Ừ, ta đã biết.”

Triển Chiêu nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra vẻ sủng nịnh. Đưa tay vén tóc nàng tới sau tai, lại hôn một cái trên chóp mũi nàng, rồi mới đứng dậy: “Ta đi đây.”

“Ừ.” Hiểu Vân gật đầu, Triển Chiêu lúc này mới xoay người đi ra ngoài. Nhưng tới cạnh cửa, lại nhịn không được dừng lại quay đầu nhìn nàng. Hiểu Vân thấy vẻ mặt lưu luyến không rời của hắn, trong lòng ngọt ngào như mật, ngoài miệng lại thúc giục: “Sao huynh còn chưa đi?”

Triển Chiêu liếc mắt thật sâu nhìn Hiểu Vân, lúc này mới xoay người mở cửa rời đi.

Nhìn Triển Chiêu biến mất sau cánh cửa, Hiểu Vân nhịn không được thở dài một tiếng. Nằm ngửa trên giường, nhìn màn trướng trên đỉnh đầu. Tuy rằng trong lòng ngọt ngào, nhưng cũng có mất mát tiếc nuối. Nếu có thể đồng giường cộng chằm, ôm nhau mà ngủ cho tới sáng, không phải rất tốt sao? Có điều, thời điểm này, tình cảnh này, có thể ôn tồn như vậy, đã đủ rồi.

Hắn có việc cần làm, có trách nhiệm của hắn. Tâm của hắn, rất rộng rất lớn, rất sâu rất dài. Chứa giang sơn xã tắc, lê dân dân chúng, chứa thân nhân bạn bè, đạo nghĩa giang hồ. Triển Chiêu không phải là Triển Chiêu của một mình nàng. Trước kia không phải, hiện tại không phải, tương lai cũng không phải. Nàng hiểu, mà cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng muốn độc chiếm hắn. Nếu hắn thật sự trở thành Triển Chiêu của một mình nàng, hắn vẫn còn là Triển Chiêu sao?

Nàng đã là thê tử của hắn, đã có tấm lòng của hắn, có thâm tình của hắn, còn cần gì hơn nữa? Có thể làm bạn của hắn, có được sự dịu dàng của hắn, nàng thấy đã đủ rồi.

Chuyện vừa rồi, trong đầu nàng vẫn rất rõ ràng. Mỗi một động tác, mỗi một lần va chạm, mỗi một chút cảm giác, đều ôn nhu mà lưu luyến. Cẩn thận chăm sóc như vậy, giống như đối xử với bảo vật vậy.

Hắn khẽ hôn, như gió xuân thổi qua bờ mi, hai má nàng, cuối cùng dừng lại trên môi nàng; bàn tay to lớn của hắn, khẽ vuốt qua lỗ tai, cổ, xương quai xanh cùng bả vai, dừng lại trên lưng nàng. Môi hắn, lưu luyến trên vết sẹo, vết sẹo ba năm trước đây, nay đã mờ nhạt đi nhiều, chỉ còn lại một dấu vết mỏng manh như một con rết nhỏ. Nàng biết, đó là thương cảm cùng không đành của hắn dành cho nàng.

Lần đầu kết hợp, không thể tránh khỏi khiến nàng cảm thấy đau đớn. Nhưng nước mắt của nàng, không phải đau vì cảm giác lần đầu bị chiếm giữ, mà vì

cảm xúc cuối cùng cũng đi tới thời khắc này. Trải qua mưa gió cùng bao sóng gió, cuối cùng cũng đến được với nhau. Nhưng nước mắt hạnh phúc của nàng, lại khiến Triển Chiêu hiểu lầm khiến nàng đau, trong nhất thời tay chân hoảng hốt, không biết làm sao cho phải. Chỉ biết dùng lời nói mềm mại nhỏ nhẹ an ủi nàng, xin lỗi nàng. Hắn một bên thở dốc ần ần, một bên hôn lên gương mặt đầm nước mắt của nàng, lại vừa phải an ủi nàng, tay chân luống cuống, hiện tại nhớ đến, nàng vẫn nhịn không được muốn cười. Triển Chiêu như vậy, thật sự là đáng yêu.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hiểu Vân càng dương cao, cười đến nổi mắt cong lên như hai vầng trăng khuyết. Giờ khắc này, nàng rốt cục cũng hiểu được cái gì gọi là: đau, cũng sung sướng. Hắn tìm mọi cách trừ mền nàng, cẩn thận che chở nàng, nàng đều biết, một chút đau kia có là gì? Làm nữ nhân của hắn, nàng rất vui vẻ. Huống chi, lần đầu tiên luôn khó tránh khỏi, sau này sẽ không đau như vậy nữa. Khẳng định có thể “nước lửa, cùng hóa mây mưa”!

Vừa ý thức được ý nghĩ của mình, Hiểu Vân vội lắc đầu, đem mấy tờ trong đầu quăng ra ngoài. Trong lòng thầm mắng: Đinh Hiểu Vân, ngươi là tên sắc nữ, suy nghĩ không đâu! Còn không mau làm chuyện chính, ngủ ngủ, nhanh ngủ đi.

Có lẽ vì thật sự mệt mỏi, nhắm mắt lại một lát, Hiểu Vân đã ngủ mất, mà khóe miệng, còn mang theo ý cười.

Chương 118

Tâm Sự Của Nữ Nhi

Từ Khiêm đã chết, Từ Khiêm chân thành nhiệt tình, đã về hưu vẫn không quên phát huy nhiệt tình vì dân đã chết.

Ngày thứ ba Bao đại nhân đến Đãng Châu, Công Tôn Sách còn chưa kịp đi tìm Từ Khiêm, nha môn bên kia đã truyền tới tin Từ Khiêm qua đời, nói đêm qua Từ Khiêm vô cớ chết bất đắc kỳ tử, lúc này xác chết đã được đưa tới châu nha. Tin tức này thật sự đến quá bất ngờ, không thể nghi ngờ là sét đánh ngang trời, chấn kinh mọi người. Một người hai ngày trước còn kiện khang khỏe mạnh, tại sao lại đột nhiên qua đời? Hơn nữa, lại chết đúng vào thời khắc mấu chốt này.

Sau khi nhận được tin tức, Công Tôn Sách tới châu nha khám nghiệm tử thi, mà kết quả đúng như mọi người dự đoán: Từ Khiêm trúng độc mà chết. Tuy rằng trên cơ thể Từ Khiêm không thấy có ngoại thương, cũng không nhìn ra dấu hiệu trúng độc, nhưng vẫn không thể lừa được Công Tôn Sách. Có điều, tuy Công Tôn Sách tra ra việc này, nhưng trước mặt Trình Nguyên vẫn ra vẻ không biết, nói Từ Khiêm là chết trong lúc ngủ.

“Vô ảnh tán, lại là vô ảnh tán?” Bao đại nhân nghe Công Tôn Sách tường thuật xong, vẻ mặt trầm trọng. Một là Đường Thực, một là Từ Khiêm, mới chỉ hai ngày, đã có hai người trúng vô ảnh tán. Đường Thực xem như may mắn, có Hiếu Vân bên cạnh, đúng lúc cấp bách cứu trở về, nhưng Từ Khiêm cứ vậy mà chết oan.

“Độc này không sắc không vị, sau khi trúng độc khó tra ra bệnh trạng, nếu không sớm điều tra ra người hạ độc, chỉ sợ sẽ có thêm nhiều người bị hại.” Bao đại nhân vô cùng đau đớn.

“Đại nhân yên tâm, Triển hộ vệ đã bắt tay điều tra, tin là sẽ nhanh chóng có tin tức.” Công Tôn Sách an ủi.

“Ừ.” Bao đại nhân gật đầu nói.

Công Tôn Sách thấy Bao đại nhân vẫn cau mày, trong lòng biết đại nhân đối với chuyện này vô cùng lo lắng, nhưng không biết làm sao khuyên giải, chỉ biết thở dài. Dù sao, độc này không đơn giản, sao có thể không lo lắng được! Đây là cấm dược trong cung, sao có thể lưu lạc tới dân gian? Hơn nữa là cấm dược của tiền triều! Ở thành Đãng Châu nhỏ bé này, xuất hiện một thứ không thể xuất hiện, là chuyện rất khó lường.

Hai người đang yên tĩnh không nói lời nào, ngoài phòng truyền tới tiếng người đi lại, sau đó có người gõ cửa tiến vào, là Bạch Ngọc Đường.

“Đại nhân, Công Tôn tiên sinh.”

“Bạch hộ vệ, người đã đến rồi.”

“Vâng, đại nhân, Công Tôn tiên sinh, nhân thủ đã sắp xếp xong, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

“Tốt, nếu đã vậy, lập tức xuất phát đi.” Bao đại nhân nghe xong gật đầu, ba người ra cửa.

Trải qua mấy ngày nghiêm mật điều tra, Bao đại nhân biết được phía tây ngoại ô Đãng Châu có một xưởng luyện kim, là nơi sửa chữa chế tạo nông cụ. Xưởng luyện kim này nằm ở vị trí hẻo lánh, ngoại trừ công nhân cùng quản sự trong xưởng, không cho người ngoài ra vào. Hơn nữa, ngày thường cũng không có quan phủ tới giám thị, thuộc loại việc “không ai quản lý”. Bất luận là quy định hay vị trí, xưởng luyện kim này đều có đủ điều kiện đúc tiền giả. Bởi vậy, Bao đại nhân quyết định tới đó kiểm tra.

Bạch Ngọc Đường dẫn một đội quan binh, tới xưởng luyện kim trước, Công Tôn Sách gọi Trình Nguyên, cùng Bao đại nhân đi sau. Nhưng mà, đợi Bao đại nhân đi vào trong xưởng, nơi đó đã không còn một bóng người, chỉ để lại một đồng hồ nổ. Nổi hơi lật úp, dụng cụ phân tán khắp nơi, còn có vết máu. Bạch Ngọc Đường phát hiện hiện trường có để lại cả khuôn đúc tiền giả.

“Trình đại nhân, đây là có chuyện gì?” Bao đại nhân trầm mặt, lớn tiếng hỏi Trình Nguyên.

“Chuyện này, này, này...” Trình Nguyên đối với cảnh tượng trước mắt, cả kinh trợn mắt há mồm, đối với nghi vấn của Bao đại nhân, lại không hiểu gì: “Chuyện này... hạ quan cũng không biết đây là có chuyện gì!”

“Người, thật không hiểu?” Bao đại nhân thẳng tắp nhìn Trình Nguyên hỏi.

Trình Nguyên cuống quýt xuống, “Hạ quan, hạ quan đối việc này thật sự hoàn toàn không biết gì cả, xin Bao đại nhân minh tra.”

Bao đại nhân nhìn hẳn, cũng không nói gì thêm, giao lại cho Trương Long, Triệu Hồ mang theo vài tên quan binh tiếp tục điều tra xung quanh, rồi dẫn những người còn lại theo đường cũ trở lại châu nha. Trên đường về, vừa vặn gặp đám người Đường Thục cùng Triền Chiêu, đem theo Chu Cương cũng đang trở lại châu nha.

Thì ra, sau khi Bao đại nhân ra ngoài, một người cũng giống như Từ Khiêm là quan về hưu tên Đỗ Vĩ báo tin, nói đã tìm ra địa điểm mới nơi Trình Nguyên tư giấu lương thực. Lúc ấy Bao đại nhân mới ra cửa chưa bao lâu, mọi người sợ lỡ mất cơ hội, sau khi thương lượng, liền để Đường Thục dẫn theo Triền Chiêu cùng Hiểu Vân chạy tới nơi Đỗ Vĩ chỉ.

Di chuyển này quả thật tra được một lượng lương thực lớn. Không chỉ có thế, còn vừa vặn bắt được Chu Cương nhận được tin tức tìm tới muốn ngăn cản. Đối với một nhà lương thực không rõ lai lịch, Chu Cương á khẩu không trả lời được, cuối cùng không tìm ra có gì để từ chối.

Hai nhóm nhân mã gặp nhau, liền cùng nhau về châu nha. Chỉ khiến mọi người khó hiểu là, Bao đại nhân không truy cứu trách nhiệm của Trình Nguyên, mà chỉ bắt giữ Chu Cương, lại để Trình Nguyên phụ trách trông coi. Điều này khiến Đường Thục không thể lý giải.

“Ân sư, nay chúng có Trình Nguyên lấy lý do bất chính cưỡng đoạt lương thảo của dân, tàng trữ phi pháp vô cùng xác thực, vì sao không bắt giam hẳn?”

Đối mặt với nghi vấn của Đường Thục, Bao đại nhân chỉ cười bí hiểm, sau đó nhìn đám người Công Tôn Sách cùng Bạch Ngọc Đường, thấy bọn họ cũng mang vẻ mặt khó hiểu nhìn mình, lắc đầu hỏi: “Các người đi theo bản phủ đã nhiều năm, nhất là Công Tôn Tiên Sinh, có thể nói là “đa mưu túc trí”, ý định của bản phủ, chẳng lẽ cũng đoán không ra sao?”

Công Tôn Sách vuốt chòm râu, suy nghĩ rồi hiểu ra, cười một hồi mới nói: “Hành động này của đại nhân, có hai mục đích, thứ nhất là muốn từ Trình Nguyên điều tra ra Lý Khôn, thứ hai là không cần lãng phí nhân lực, vẫn có thể bảo vệ Chu Cương an toàn.”

“Bảo vệ?” Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, có vài người vẫn chưa hiểu, vẻ mặt mê man nhìn Công Tôn Sách. Hiểu Vân ở một bên nở nụ cười, nghĩ: Đường Thục này, không thông minh như nàng nghĩ.

“Chu Cương hiện tại chính là nhân chứng quan trọng, lời khai của hắn có thể gây bất lợi với nhiều người, rất có khả năng sẽ bị ám sát diệt khẩu. Nhưng nếu giao Chu Cương cho Trình Nguyên trông coi, sẽ không có vấn đề gì.”

Nghe Hiểu Vân nói xong, Đường Thực mới bừng tỉnh đại ngộ, hô lớn đúng là diệu kế. “Có thể ở bên cạnh ân sư, học tập quan sát, còn hơn mười năm đọc sách. Đệ tử thụ giáo!” Dứt lời, Đường Thực thu lại biểu tình kỳ lạ ôm quyền vái Bao đại nhân.

Từ lúc Trình Nguyên rời khỏi châu nha, Triển Chiêu vẫn âm thầm đi theo. Trình Nguyên về tới nhà, sau đó rất nhanh lại ra ngoài, tới thẳng phủ đệ của Lý Khôn. Trình Nguyên sau khi vào Lý phủ, Triển Chiêu cũng nhảy qua tường, lặng lẽ đột nhập. Nhưng mà, hắn sắp tới chỗ Trình Nguyên gặp Lý Khôn, lại bị một người ngăn cản.

Người kia, cầm trong tay một thanh đại đao, hai tay ôm ngực, đứng thẳng tắp trên mái nhà, ngăn chặn đường đi của Triển Chiêu. Một thân màu đen, ngay cả khăn quần trên đầu cũng thuần màu đen. Mặt không chút thay đổi, mắt như hàn băng, thẳng tắp nhìn chằm chằm Triển Chiêu, một thân sát khí, khiến người ta không rét mà run.

“Nam hiệp Triển Chiêu.”

“Đúng là tại hạ.” Triển Chiêu đứng cách hắn vài bước, thong dong đáp.

“Nơi này không phải chỗ các hạ nên đến, các hạ mời trở về.” Biểu tình của người nọ, thật giống bị đóng băng, lúc nói chuyện, ngay cả khóe mắt cũng không động.

“Nơi hậu nhân của Nghiêm Ba Đao có thể tới, vì sao Triển Chiêu không thể?” Triển Chiêu nhìn hắn mỉm cười.

Người nọ giống như không đoán được Triển Chiêu biết thân phận của hắn, ngừng lại một chút mới nói: “Nếu các hạ cố ý muốn vào, trước hết phải hỏi qua đao trên tay ta.”

“Nghiêm gia ở Liêu Đông tạo phúc cho quê nhà, rất có tiếng tăm, người là hậu nhân Nghiêm gia, vì sao lại trợ Trụ vi ngược, bán mạng cho người như Lý Khôn? Đây thật sự là làm nhục thanh danh của Nghiêm gia.” Sau khi tra ra Nghiêm Đông là hậu nhân của Nghiêm Ba Đao, Triển Chiêu đối với người này đặc biệt lưu tâm, hắn biết người này làm Hiểu Vân bị thương, cũng biết hắn vì Lý Khôn làm không ít chuyện xấu. Nhưng mà, hắn vẫn cảm thấy, hậu nhân của Nghiêm Ba Đao, sẽ không làm ra chuyện không có thiên lý, giúp người làm ác.

Lúc này, biểu tình của Nghiêm Đông biến hóa vi diệu, không còn lạnh băng như trước nữa, ánh mắt hắn nhìn Triển Chiêu, mang theo lửa giận, mà lửa giận này, chính là vì Triển Chiêu.

“Nghiêm Đông ta làm việc, tuyệt không bôi nhọ gia phong, về việc này, ngày sau ta tất sẽ cho người trong thiên hạ một công đạo. Hôm nay, mời các hạ

về trước. Nghiêm mỗi luôn kính trọng các hạ, không muốn làm kẻ địch của các hạ. Nhưng mà, nếu các hạ cố ý muốn xông vào, chớ trách Nghiêm mỗi không lưu tình.”

Triển Chiêu thấy vậy biết không thể thuận lợi tiếp cận Trình Nguyên cùng Lý Khôn, không dây dưa nữa, xoay người rời đi. Trước khi đi, hắn còn thâm ý đưa mắt nhìn Nghiêm Đông. Nghiêm Đông, Triển mỗi tin người một lần, ngày sau nếu người không thể đưa ra lý do hợp lý, Triển mỗi tất sẽ không tha cho người.

Hiểu Vân vừa từ phòng đi ra, thấy Đinh Nguyệt Hoa một mình ngồi trong sân, than thở ngắm một đóa hoa, một bộ ai oán, vì thế tiến lên bắt chuyện.

“Nguyệt Hoa, đóa hoa đẹp như vậy, bị người chà đạp thật đáng tiếc.”

Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân, sau đó lại cúi đầu, nhìn đài hoa đã trụi lụi, thở dài bất đắc dĩ nói: “Hoa dù đẹp, nếu không có ai thưởng thức, thật là uổng phí. Bị ta hái cũng vậy thôi.”

Nghe khẩu khí rất giống oán phụ của Đinh Nguyệt Hoa, Hiểu Vân không cần nghĩ cũng biết, phiền não của nàng khẳng định là vì Bạch Ngọc Đường: “Ngũ ca lại làm gì người?”

Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân, vẻ mặt “Rõ ràng như vậy sao?”. Hiểu Vân cười cười: “Thiếu nữ hoài xuân, người trừ bỏ Ngũ ca, còn có chuyện gì có thể phiền lòng nữa chứ.”

“Ôi... Tiểu Ngũ ca không cho ta đi cùng hắn. Hiểu Vân, người nói ta có phải không đủ xinh đẹp không, vì sao Tiểu Ngũ ca không thích ta?” Hai ngày trước, Hiểu Vân sau khi khôi phục nữ trang, Đinh Nguyệt Hoa mới biết thì ra nàng là nữ tử, hơn nữa là thê tử của Triển Chiêu. Đinh Nguyệt Hoa là một người hào sảng, mà Hiểu Vân cũng không câu nệ tiểu tiết, hai người ở gần nhau, rất nhanh chóng gọi thẳng tên nhau.

Hiểu Vân thấy nàng thật sự phiền não, nở nụ cười nói: “Ngũ ca ra ngoài phá án, không cho người xem cũng là bình thường. Người đi cùng làm gì? Hơn nữa, hắn cũng lo người gặp phải nguy hiểm.”

“Ta có thể giúp hắn tra án mà! Hơn nữa ta có võ công, gặp nguy hiểm gì chứ! Hắn không phải lo lắng cho ta, hắn chính là không muốn ta đi cùng hắn, không muốn nhìn thấy ta mà thôi.” Đinh Nguyệt Hoa nói xong bĩu môi.

“Nguyệt Hoa...” Hiểu Vân không đồng ý lắc đầu: “Nếu Ngũ ca thật sự chán ghét người, hắn sẽ không để ý tới người, làm sao hắn có thể để người từ Khai Phong phủ truy tới tận đây? Còn để người ở lại?”

“Đó là vì Cẩm Đường ca ca dặn hắn chăm sóc ta.” Đinh Nguyệt Hoa bĩu môi phản bác.

“Bạch Cẩm Đường bảo Ngũ ca chiếu cố người, vì sao?” Hiểu Vân nhướn mi, thì ra giữa bọn họ còn có chuyện này.

“Bởi vì, bởi vì Cẩm Đường ca ca cùng cha mẹ ta đều muốn ta cùng Ngũ ca... thành thân.” Cho dù là một cô nương khí phách, nói tới việc hôn nhân của mình, vẫn đỏ mặt thẹn thùng, ngay cả một cô nương tưởng như tùy tiện thiếu căn cơ như Đinh Nguyệt Hoa cũng không ngoại lệ, hai chữ cuối cùng, so với muỗi lớn hơn không bao nhiêu.

“Nguyệt Hoa, ngươi là vì Bạch Cẩm Đường cùng cha mẹ ngươi muốn các ngươi thành thân mà đi theo Ngũ ca sao?” Nếu chỉ vì hai bên gia đình muốn kết thân, Đinh Nguyệt Hoa phải đau khổ theo đuổi Bạch Ngọc Đường, vậy nàng thật đáng thương, dù sao nữ hài tử ở tuổi này, đối với chuyện tình cảm còn rất mông lung. Có điều, nghĩ vậy, Hiểu Vân lại lập tức nghĩ tới, nếu Đinh Nguyệt Hoa không phải thật sự thích Bạch Ngọc Đường, kết quả ép buộc qua lại lại coi trọng Thiên Chiêu, vậy không phải nàng gặp phiền toái lớn sao? Có điều, nàng còn chưa kịp lo lắng bao lâu, Đinh Nguyệt Hoa rất nhanh đã phủ nhận.

“Đương nhiên không phải!” Lúc nói lời này, Đinh Nguyệt Hoa thiếu chút nhảy dựng lên: “Ta thật sự thích Tiểu Ngũ ca, từ lúc còn nhỏ đã thích rồi. Lúc còn nhỏ, Tiểu Ngũ ca từng nói, muốn ta khi lớn lên sẽ làm nương tử của hắn, ta luôn chờ tới ngày lớn lên. Nhưng mà... Nhưng mà ta lớn rồi, Tiểu Ngũ ca lại không muốn ta làm nương tử của hắn nữa. Hắn nói, đó là lời nói bậy lúc nhỏ, không tính. Nhưng mà, ta đã đợi lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy rồi.”

“...” Nghe đến đây, Hiểu Vân nhin không được sinh ra cảm khái. Khi còn nhỏ, thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư; lúc lớn rồi, chẳng lẽ ngược lại không còn tình cảm trước kia sao?

“Vì sao Tiểu Ngũ ca hiện tại không cần ta nữa?”

“Nguyệt Hoa, ta cảm thấy, ngươi đối với Ngũ ca mà nói, là sự tồn tại vô cùng đặc biệt, ở trong lòng hắn chắc chắn có vị trí của ngươi, các ngươi từng có thời thơ ấu tốt đẹp, ngươi nhớ rõ, hắn chắc chắn cũng nhớ rõ. Hơn nữa, theo ý ta, hắn vẫn rất chăm sóc ngươi, rất nhường nhịn ngươi. Bạch Ngọc Đường mà ta biết, sẽ không nhường nhịn ai như vậy. Ngươi cũng biết tính cách của hắn, không sợ trời không sợ đất, ghét nhất bị người ta quân lầy. Mặc dù hắn có lúc thấy ngươi phiền phức, nhưng lại vẫn cho ngươi đi theo. Cho nên, ta nghĩ, có thể là hắn đề ý ngươi, nhưng chính hắn cũng không biết đấy thôi.”

“Thật sao?” Hiểu Vân nói một hồi, làm nhãn tình Đinh Nguyệt Hoa sáng lên, quét sạch vẻ lo lắng vừa rồi.

“Ừ.” Hiểu Vân gật đầu, “Cho nên ngươi đừng nổi giận, tiếp tục kiên trì, như vậy mới có cơ hội nhận được hạnh phúc.”

“Được! Ta sẽ tiếp tục kiên trì, cho dù hắn hiện tại không thích ta, ta cũng phải bám cho đến khi hắn thích ta mới thôi.” Chẳng qua mới vài giây, Đinh Nguyệt Hoa đã phấn chấn tinh thần, “Ta đi nấu canh, đợi chút nữa Tiểu Ngũ ca trở lại uống.” Nói xong, Đinh Nguyệt Hoa hấp tấp bỏ đi.

Nhìn bộ dáng hăng hái của Đinh Nguyệt Hoa, Hiểu Vân nở nụ cười. Đây mới là Đinh Nguyệt Hoa hoạt bát đáng yêu. Có điều, trong một góc khác, lại nhiễm một chút chua chát. Bởi vì nàng không thể phủ nhận, nàng cô vũ Đinh Nguyệt Hoa, không chỉ bởi vì bọn họ, mà vì tư tâm. Nàng sợ có một ngày, thế giới đột nhiên thay đổi. Nếu Đinh Nguyệt Hoa gả cho Bạch Ngọc Đường, nàng sẽ không cần lo lắng nàng ấy cướp Triển Chiêu của mình. Đột nhiên nàng cảm thấy mình thật đáng khinh, vì tư tâm của bản thân mà nói những lời này. Nếu Bạch Ngọc Đường thật sự không tiếp nhận Đinh Nguyệt Hoa, vậy chẳng phải nàng đã đẩy nàng ấy hãm càng sâu sao? Nàng có chút thông hận bản thân mình.

Chương 119

Nàng Là Của Ta

Sau vài canh giờ cẩn thận điều tra, Trương Long Triệu Hồ đã tìm được hơn mười cỗ thi thể ở trong khu rừng gần lò luyện kim, trong đó bao gồm Chỉ huy sứ Đãng Châu Trịnh Hoành, còn có hơn mười công nhân của lò luyện. Rất rõ ràng, những người này bị giết ở lò luyện kim.

Hơn mười thi thể được chuyển về châu nha, mất không ít công sức. Phòng giữ xác của châu nha đã bị số thi thể đó lấp đầy. Trịnh Hoành biết luật phạm luật, chết chưa hết tội, nhưng những công nhân ở lò luyện kim, lại là vô tội. Đối mặt với những xác người vô tội đó, Bao đại nhân bi phẫn, lập tức cách chức tri châu của Trình Nguyên, tuyên bố Đường Thực tạm thời lĩnh chức thay thế.

Một ngày bận rộn, cuối cùng cũng kết thúc sau khi màn đêm buông xuống. Đường Thực lúc này mới từ châu nha trở lại quan xá, còn đám người Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trở lại dịch quán. Dịch quán cách châu nha hơi xa, nếu ở lại quan xá, Bao đại nhân dù là công việc hay nghỉ ngơi đều thuận tiện hơn. Đường Thực cũng từng đề nghị Bao đại nhân ở lại quan xá, nhưng bị Bao đại nhân từ chối.

Thứ nhất, đây là làm theo lễ chế của triều đình. Đường Thực là thông phán Đãng Châu, là quan phụ mẫu địa phương, ở quan xá, sẽ dùng tiền thuế của Đãng Châu để chi tiêu, đây là đương nhiên. Nếu Bao đại nhân ở quan xá, lại không hợp lẽ. Thứ hai, nếu Bao đại nhân ở quan xá, như vậy chi phí ăn mặc ngủ nghỉ sẽ do châu nha chi trả, mà Bao đại nhân không muốn tăng thêm gánh nặng cho dân chúng Đãng Châu. Bởi vậy, Bao đại nhân trước sau kiên trì ở lại dịch quán, mỗi ngày đi sớm về muộn, ra vào châu nha không ngại phiền toái. Mà Hiểu Vân, Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa, sau khi Bao đại nhân vào thành, liền tới ở tại dịch quán.

Nói đến dịch quán Tổng triều, đáng nói nhất là Tổng triều rất chịu khó bỏ nhân lực vật lực tài lực vào việc xây dựng dịch quán. Đừng nói tới bốn dịch quán ở Biện Lương chuyên dùng để chiêu đãi đoàn sứ đến từ các nước khác bao

gồm: Ban Kinh quán, Đô Đình dịch, Lai Viễn dịch cùng Hoài Viễn dịch huy hoàng tới mức nào, cho dù là dịch quán ở địa phương cũng vô cùng hoa mỹ.

Những dịch quán đó, nhìn vẻ ngoài như một tòa miếu lớn, cũng giống phủ đệ của các vị quan to, càng giống phủ đệ của những kẻ có tiền, hơn nữa, bên trong thứ gì cần đều có, còn có sẵn hạ nhân để phục vụ. Đại văn hào Tô Đông Pha nhà Tống có một bài văn xuôi tên “Nhớ Phương Minh dịch” miêu tả thế này: “phòng của khách ở không giống nhà thường dân, mà giống như phủ quan, miếu quan, khí thế như nhà của người giàu có, người tứ phương tới đây như về nhà, vui vẻ không muốn đi.” Bởi vậy có thể thấy dịch quán thời ấy không khác gì khách sạn năm sao thời nay.

Tuy rằng dịch quán Đãng Châu không bằng Phương Minh dịch mà Tô Đông Pha từng ở, nhưng cũng là một tòa nhà không tệ. Hạ nhân trong dịch quán ước chừng mười hai, mười ba người. Những người này làm nhiệm vụ ở các ty phục vụ, đem đám người Bao đại nhân, từ trên xuống dưới hơn bốn mươi người chăm sóc thỏa đáng.

Sau khi lên đèn, hạ nhân trong dịch quán đem quần áo đã chuẩn bị sẵn sàng mang tới phòng các khách nhân. Hiểu Vân vừa kiểm tra xong quần áo của Triển Chiêu, chuẩn bị cất vào tủ, đúng lúc có người đẩy cửa đi vào. Hiểu Vân nhìn lại, chính là Triển Chiêu.

“Áy, Triển đại ca, huynh sao đã trở lại rồi?” Triển Chiêu xuất hiện, làm Hiểu Vân cực kỳ kinh ngạc. Từ sau khi bọn họ tới dịch quán ở, vẫn để lại Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thay nhau ở lại quan xá buổi đêm, để bảo vệ an toàn cho Đường Thực. Nàng nhớ rõ, hôm qua là Bạch Ngọc Đường đi, hôm nay hẳn là tới phiên Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cười cười, ngồi xuống bên cạnh bàn nói: “Ta trở về không tốt sao?”

Hiểu Vân oán trách nhìn hắn một cái, tiến lên rót cho hắn một ly nước: “Ta không biết huynh về, không chuẩn bị trà nóng, uống tạm nước nguội trước đã, lát nữa ta sẽ pha trà nóng cho huynh.”

Triển Chiêu tiếp nhận chén nước, uống một hơi cạn sạch, rồi lại mang về mặt vẫn chưa thỏa mãn, Hiểu Vân vội rót thêm một chén nữa. Triển Chiêu uống hết hai chén nước, mới buông chén xuống. “Ngũ đệ kiên trì muốn thay ta, nói chúng ta vất vả mới gặp lại, muốn ta ở bên nàng nhiều hơn.”

Kỳ thật, nguyên văn lúc ấy Bạch Ngọc Đường nói là thế này: “Người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, các người xa nhau ba năm, giống như kiếp sau gặp lại, chắc chắn phải nắm chắc thời cơ mà triền miên. Sao người có thể vắng vẻ nàng, để nàng một mình trong phòng chứ. Huynh đệ ta nếu không giúp người, chẳng phải rất không có nghĩa khí sao?” Nghĩ đến vẻ mặt Bạch Ngọc Đường lúc nói những lời này, Triển Chiêu vẫn cảm thấy trên mặt có chút nóng. Bạch Ngọc

Đường này nói chuyện không kiêng dè, cũng không biết lúc ấy có phải cố ý trêu chọc hẳn không.

Hiểu Vân nghe vậy, đầu tiên là vui vẻ, nghĩ Bạch Ngọc Đường thật biết săn sóc. Nhưng quay đầu lại, lại thấy không đúng. “Ngũ ca hẳn không trở về dịch quán? Vậy thì nguy rồi.”

“Đúng vậy, có gì không ổn sao?” Triển Chiêu thấy Hiểu Vân như thế, không khỏi có chút kỳ lạ, sao lại không tốt?

“Nguyệt Hoa vẫn đang chờ Ngũ ca về đó.” Hiểu Vân nhíu mày. Cô gái nhỏ này, chỉ sợ chờ một hồi vô ích rồi.

“Đình tiểu thư, nàng làm sao vậy?” Triển Chiêu cũng không phải tò mò chuyện Đình Nguyệt Hoa, chỉ là thấy đáng vẻ lo lắng của Hiểu Vân nên hỏi.

Hiểu Vân liền đem chuyện hôm nay mình khuyên giải Đình Nguyệt Hoa nói ra, cuối cùng, không nhịn được thở than: “Nguyệt Hoa cũng vất vả, lại mất công chẳng được gì. Triển đại ca, huynh nói Ngũ ca có phải là trốn tránh Nguyệt Hoa, cho nên mới...” Nói thật, nàng thực ra không muốn nói như vậy.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, cười lắc đầu nói: “Nàng không nên nghĩ nhiều, hơn nữa, công việc có thể hỗ trợ, nhưng chuyện tình yêu nam nữ, người ngoài dù có quan tâm, nhưng nếu đương sự vô tâm, chúng ta cũng không thể giúp được.”

Đạo lý này, Hiểu Vân tất nhiên là hiểu được, nhưng mà nàng... Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, hay là thôi đi, liền gật đầu, nói: “Ta gọi người chuẩn bị nước ấm cho huynh tắm rửa, thuận tiện thăm Nguyệt Hoa. Ngũ ca không về, ta phải nói với nàng một câu, không thể để nàng cứ chờ mãi được.”

“Được.” Triển Chiêu cười đồng ý, Hiểu Vân lúc này mới mang theo ấm trà ra cửa.

Nấu xong một nồi nước lớn trong phòng bếp. Hiểu Vân gọi quản sự, bảo hẳn mang tới phòng Triển Chiêu. Sau đó tới nhà ăn, không thấy Đình Nguyệt Hoa, lại tới phòng Đình Nguyệt Hoa, vẫn không thấy người, cuối cùng tìm được nàng ở phòng Bạch Ngọc Đường. Một người, ngồi trước bàn, nhìn chăm chăm vào bát canh lớn, ngắt người. Hiểu Vân thấy vậy, trong lòng đau xót, còn cả áy náy. Nhưng mà, nàng không muốn để lộ khổ sở của mình.

“Nguyệt Hoa!”

“Hiểu Vân, sao ngươi lại tới đây?” Đình Nguyệt Hoa nhìn thấy Hiểu Vân, có chút kinh ngạc.

“Ta đến nói với ngươi một tiếng, Ngũ ca thay Triển đại ca tới chỗ Đường Thực, tối nay không về đâu.”

Hiểu Vân nói vừa xong, Đình Nguyệt Hoa liền ngậy ngấn cả người, sắc mặt xoát một cái thay đổi. Hiểu Vân biết trong lòng nàng đoán cái gì, vội nói tiếp:

“Nguyệt Hoa, người đừng nghĩ nhiều, Ngũ ca là vì ta và Triển đại ca... Người cũng biết, ta cùng Triển đại ca nhiều năm không gặp, hôm nay mới gặp lại, cho nên Ngũ ca mới...”

Hiểu Vân có chút ấp úng, không phải vì thẹn thùng hay vì cái gì, mà là vì trong đầu có chút khó chịu. Vì sao, rõ ràng là nói thật, vì sao trong lòng nàng lại khó chịu như vậy, giống như đang lừa gạt người khác vậy?

Đình Nguyệt Hoa nghe vậy, nhanh chóng vui vẻ trở lại: “Thì ra là thế! Tiểu Ngũ ca thật sự là người tri kỷ, có điều, cũng không thể phí phạm bát canh ta mất công nấu, ta mang qua cho hấn. Hiểu Vân, cảm ơn người đã báo cho ta biết, ta đi ra ngoài.”

Không đợi Hiểu Vân phản ứng lại, Đình Nguyệt Hoa đã bung canh ra cửa. Hiểu Vân muốn gọi nàng lại, nhưng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể gửi theo một câu: “Đi đường cẩn thận.”

Trên đường trở về phòng, Hiểu Vân có chút không yên lòng. Đến lúc đẩy cửa phòng, nghe tiếng nước, mới hồi phục tinh thần. Trong phòng tràn ngập hơi nước, có tiếng nước truyền đến. Hiểu Vân đột nhiên có chút không được tự nhiên. Tuy rằng hai người đã có vợ chồng chi thực, nhưng nghĩ đến mình đứng ở đây, Triển Chiêu ngay ở bên kia bình phong tắm rửa, Hiểu Vân liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, đứng ngồi không yên. Đang nghĩ có nên ra ngoài chờ một chút lát nữa trở về, Triển Chiêu đã lên tiếng: “Hiểu Vân sao?”

Hiểu Vân cả kinh, vội đáp: “Đúng!”

“Giúp ta lấy quần áo đi.” Thì ra Triển Chiêu quên lấy quần áo để thay.

“A! Được.” Hiểu Vân lấy quần áo vừa cất vào tủ hồi nãy ra, sau đó từng món từng món vắt lên bình phong. “Ta để ở đây.” Sau đó, lại lấy quần áo hấn thay ra, vỗ vỗ tro bụi, gấp gọn lại, xếp sang một bên. Vừa làm xong, Triển Chiêu từ đằng sau bình phong đi ra. Thấy Hiểu Vân tỉ mỉ gấp quần áo của hấn, liền cười nói: “Nàng cứ làm đơn giản thôi, ngày mai sẽ có người tới mang đi giặt.”

Hiểu Vân quay đầu, thấy Triển Chiêu đang thất đại lung, tóc dài còn sũng nước, vì thế ra hiệu cho hấn ngồi xuống, sau đó dùng khăn vải, đứng sau lưng giúp hấn lau tóc. Tay của Hiểu Vân, cách khăn vải, vừa lau tóc Triển Chiêu, vừa chậm rãi mát xa da đầu hấn. Mềm mại mà có lực, dùng sức vừa đủ, tác động lên đầu hấn, thoải mái khiến hấn muốn thờ dài, ngay cả cảm giác mệt nhọc cũng từng chút từng chút biến mất.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu nhắm mắt, để mình tùy ý xoa bóp, bộ dáng buồn ngủ, trong lòng biết hấn bị mình nhân mà thoải mái, vì thế sau khi lau tóc xong, lại đưa tay chuyển xuống vai hấn, nhân xuống vài cái. Mãi tới lúc thân thể Triển Chiêu hoàn toàn thả lỏng, mới thả tay xuống. Hiểu Vân có chút đau tay, ngồi xuống trước mặt Triển Chiêu cười hỏi: “Thoải mái không?”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn nàng, vẻ mặt an lành, cười nói: “Thoải mái, nhưng mà ta không biết, Hiểu Vân còn có tay nghề này. Đây là Lăng Ba tiên sinh dạy sao?”

Hiểu Vân phù một tiếng bật cười, sư phụ sao có thể dạy nàng món này: “Không phải! Đây là ta ở thế giới tương lai học được.”

“Thế giới tương lai, có người chuyên môn truyền dạy tài nghệ xoa bóp này sao?” Đây là lần đầu Hiểu Vân nhắc tới thế giới của nàng với Triển Chiêu, Triển Chiêu vô cùng tò mò.

“Ừ.” Hiểu Vân gật đầu, “Có, ở thế giới của ta, dạy thứ gì cũng có. Có điều, ta không phải đặc biệt học riêng nghề này, ta học trong lúc được người ta xoa bóp lúc đi làm tóc ở tiệm làm đầu, đây là vô sự tự thông.” Nói tới đây, Hiểu Vân có chút đắc ý. Bởi vì nàng đối với kỹ thuật mát xa của mình rất hài lòng.

“Tiệm làm đầu?” Triển Chiêu đối với danh từ mình không biết này cảm thấy hứng thú: “Tiệm làm đầu là cái gì vậy?”

“Tiệm làm đầu, ý nghĩa như tên chính là làm đẹp cho tóc. Ở đó có rất nhiều người, giúp huynh gội đầu, sửa sang tóc tai, khiến tóc của huynh trở nên vô cùng đẹp đẽ.” Vì không để Triển Chiêu hỏi thêm nhiều vấn đề, Hiểu Vân không sử dụng từ “kiểu tóc”.

“Ở tương lai, sẽ có người giúp mình gội đầu sao? Còn cắt tóc nữa?” Dĩ nhiên, Triển Chiêu đối với vấn đề này vô cùng nghi hoặc.

“Đúng vậy. Lúc đó không giống hiện tại, dù nam hay nữ cũng để tóc dài. Mọi người lúc đó, nam nhân đa số để tóc ngắn, rất ít nam nhân để tóc dài, mà nữ nhân thì cả tóc ngắn tóc dài đều có. Hơn nữa, vì để tóc đẹp hơn, có cửa hàng đặc biệt chuyên cắt tóc giúp chúng ta.”

“Vậy... nàng trước kia để tóc ngắn hay tóc dài?” Triển Chiêu vén vài sợi tóc dài tản mát trên vai Hiểu Vân, quán ở đầu ngón tay, nhìn nàng, tựa hồ suy nghĩ nếu Hiểu Vân để tóc ngắn sẽ có bộ dáng gì.

“Là tóc dài, có điều không dài như thế này, chỉ đến đây thôi. Bởi vì ta một tháng sẽ đi cắt tóc một lần.” Hiểu Vân chỉ chỉ vào tóc mình, so vị trí.

“Ồ.” Triển Chiêu cái hiểu cái không gật đầu, “Vậy “tiệm làm đầu” cũng xoa bóp cho khách hàng à?”

“Ừ, trên cơ bản là vậy, tiệm làm tóc có người chuyên phụ trách gội đầu và xoa bóp cho khách, có người chuyên phụ trách cắt tóc. Người cắt tóc trên cơ bản đều là nam tử, còn gội đầu và xoa bóp có cả nam cả nữ, nhưng mà kỹ thuật xoa bóp của nam nhân so với nữ nhân tốt hơn, vì sức lực của họ mạnh hơn. Đúng rồi, ở đó, nữ nhân và nam nhân giống nhau, đều phải ra ngoài làm việc kiếm tiền.”

Nói tới đây, Hiểu Vân còn đặc biệt giải thích vấn đề này.

Có điều, điều Triển Chiêu chú ý không phải ở chỗ này. Hắn nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, do dự một lát, giống như rối rắm vấn đề nào đó, một lát sau mới nói ra một câu: “Cho nên, lúc nàng đi “tiệm làm đầu”, để cho người khác, có thể là nam nhân, gội đầu xoa bóp cắt tóc cho mình?”

“Đúng vậy.” Hiểu Vân theo phản xạ định gật đầu, nhưng nhìn thấy biểu tình cổ quái của Triển Chiêu, đột nhiên ý thức được, những thứ này đối với hắn rất khó để tiếp nhận. Vội giải thích: “Chuyện đó, ta biết huynh nghe tới chuyện này không thể tưởng tượng được, quả thật là bất khả tư nghị. Nhưng mà, đó là thế giới một ngàn năm sau, so với hiện tại hoàn toàn khác nhau. Một ngàn năm phát triển, cũng đủ thay đổi rất nhiều thứ, trở nên hoàn toàn khác biệt. Người thời nay không thể tưởng tượng được thế giới sau này, giống như chúng ta không thể tưởng tượng được thế giới một ngàn năm trước như thế nào.”

Hiểu Vân không ngừng giải thích, nhưng trên thực tế, Triển Chiêu không phải rối rắm việc này, khiến hắn canh cánh trong lòng, là chuyện có nam nhân gội đầu xoa bóp cắt tóc cho Hiểu Vân. Người kia, vậy mà... Nghĩ đến có nam nhân khác từng tiếp xúc với Hiểu Vân, đụng tới tóc cùng thân thể nàng, trong đầu Triển Chiêu đúng là khó chịu. Cho dù hắn biết có lẽ chuyện này ở thời đại ấy là bình thường, hơn nữa đó là một “Hiểu Vân” khác, nhưng mà...

“Triển đại ca, huynh, làm sao vậy...” Hiểu Vân thấy Triển Chiêu nhíu mi, không biết hắn nghĩ gì, có chút lo lắng.

Triển Chiêu thấy vẻ mặt lo lắng của Hiểu Vân nhìn mình, muốn nói không có việc gì, nhưng trong đầu lại hiện ra một thứ cảm xúc chua chát, làm thế nào cũng không áp chế được, thậm chí hương vị ngày càng chát hơn. Cuối cùng, hắn dứt khoát không áp chế nữa, thản nhiên thừa nhận: được rồi, ta ghen tị!

“Hiểu Vân.”

“Hả? Làm sao vậy?” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, thật cẩn thận hỏi, vẻ mặt của hắn có chút nghiêm túc.

“Về sau nếu nàng lười gội đầu, ta gội giúp nàng. Nếu nàng mệt mỏi, ta cũng có thể xoa bóp cho nàng.”

Triển Chiêu nói rất chân thành, khiến Hiểu Vân ngây ngẩn cả người, ngờ ngác ngẩn đầu, vẫn như trước không hiểu, hắn có chuyện gì vậy, mãi tới lúc nghe được Triển Chiêu thấp giọng nói một câu “Nàng là thê tử của ta, không thể để cho người khác đụng chạm”, nàng mới hiểu được, thì ra hắn đây là đụng đồ một bình dấm chua!

“Triển đại ca, huynh...” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt đầy ý cười. Không nghĩ tới, Triển Chiêu lại vì vậy mà ghen!

Đột nhiên, Hiểu Vân bị Triển Chiêu kéo qua, hai tay khóa chặt trên thắt lưng nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng, một giây sau, môi đã bị chặn lại. Triển Chiêu dùng sức hôn nàng, ngậm lấy môi nàng cắn lại gặm, giống như đang dùng động tác để nói: ta chính là ghen tị!

Đôi môi bị hôn có chút run lên, nhưng Hiểu Vân lại nhin không được nhếch miệng cười. Triển Chiêu thừa cơ cạy mở răng nàng, thâm nhập vào trong miệng nàng cùng dây dưa, bàn tay đang đặt trên hông nàng, cũng bắt đầu chuyển động lên xuống.

Hiểu Vân bị nụ hôn có chút bá đạo cùng hai tay như mang lửa của hắn làm cho hỗn loạn, toàn thân mềm nhũn không tìm ra chút khí lực nào, chỉ có thể bám lên người hắn, tùy ý hắn công thành lược đất. Không biết từ lúc nào, thắt lưng của nàng đã bị mở ra, Hiểu Vân chỉ cảm thấy trên hông buông lỏng, quần áo nở rộ như một đóa hoa, nhẹ nhàng gãy một cái, đóa hoa kia nở rộ một hồi, lộ ra nhụy hoa mềm mại.

Quần áo ở cổ đại, mặc vào tuy phiền toái, nhưng thoát ra lại rất tiện, thắt lưng vừa cởi là có thể tản hết ra. Không giống quần áo ở hiện đại, trên cơ bản đều là đồ chui đầu, cởi ra không hề có chút mỹ cảm nào. Về điểm này, Hiểu Vân vẫn thích cổ trang hơn. Loại quần áo thoát nhìn bảo thủ, nhưng lúc cởi ra, lại có cảm giác ái muội mông lung. Một tầng một tầng mặc vào, lại chỉ dựa vào một cái thắt lưng. Nếu mất đi thắt lưng này, rất dễ dàng một tầng lại một tầng tản ra. Loại mỹ cảm này, trang phục hiện đại không thể sánh bằng.

Bất mãn Hiểu Vân thất thần, Triển Chiêu liền cắn xuống vành tai nàng. Hiểu Vân cả kinh thét lên kinh hãi, mở to mắt, liền thấy hai tròng mắt mang lửa của Triển Chiêu nhìn mình, “Suy nghĩ cái gì?”

“Không có, ta là thê tử của huynh, ngoại trừ nhớ huynh, còn có thể nghĩ gì nữa?” Hiểu Vân cười đáp. Triển Chiêu như vậy, trước kia nàng chưa thấy qua. Bộ dáng của hắn khi ghen thật sự rất đáng yêu.

Triển Chiêu không hờn giận, tay sờ bên hông nàng, muốn cảnh cáo một chút. Ai ngờ sờ một cái, khiến Hiểu Vân ưm một tiếng, lập tức toàn thân run lên. Một tiếng ưm đó, khiến Hiểu Vân nháy mắt đỏ mặt. Thanh âm này thật sự tu nhân, quả thật giống như muốn quyến rũ người ta.

Phản ứng của Hiểu Vân làm cho Triển Chiêu nhớ tới một màn ba năm trước. Hắn nhớ rõ, eo của nàng rất sợ ngứa, thì ra, là vì eo của nàng rất mềm cảm. Triển Chiêu hai tròng mắt sáng lên, giống như phát hiện tài bảo, hiện lên một tia đắc ý. Sau đó, kéo một cái ôm lấy Hiểu Vân, đặt nàng xuống giường, sau đó ngón tay vung lên, ánh nến trong phòng tắt lịm.

Chương 120

Sai Hay Là Đúng

Trong phòng lập tức tối đen. Bóng tối bất ngờ khiến Hiểu Vân hoảng hốt, còn chưa kịp làm quen, hô hấp nóng rực, cùng với sức nặng của hắn đã ép xuống nàng, chỉ để lại một khe hở mảnh như sợi tơ. Một đầu tóc đen rơi xuống hai bên tầm mắt, che đi một chút ánh sáng mờ hồ chiếu qua cửa sổ.

Hiệu Vân tròn tròn mắt, lại không thấy rõ mặt hắn, tiếng hít thở, lại giống như không khí quán quanh cơ thể nàng. Hơi thở giao hòa trong không gian nhỏ hẹp, không thể phân rõ là của ai. Hiệu Vân cảm thấy trong lòng rung động, giống như đang tìm kiếm điều gì đó.

Triển Chiêu nhẹ nhàng cử động, hôn lên môi nàng. Âm áp ướt át như có như không, khiến Hiệu Vân thoải mái rên thành tiếng, đây là thứ nàng muốn tìm sao? Hai tay không tự chủ được đặt lên vai hắn, vòng qua cổ hắn, chủ động đáp trả.

“Vân Nhi.”

“...” Hiệu Vân bị hôn tới vô tri vô giác, có loại cảm giác không biết đêm hay ngày, Triển Chiêu lại có vẻ rất tinh táo, vừa cắn cổ nàng, vừa không ngừng gọi tên nàng. Thấy nàng không đáp, liền ngừng lại, hơi nhồm lên, nhìn nàng, lại hô một tiếng.

“Vân Nhi?”

“... Ừ?” Hiệu Vân chậm rãi mở to mắt nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn đột nhiên dừng lại. “Triển đại ca, làm sao vậy?”

Triển Chiêu cúi người nhìn nàng, hai tròng mắt của nàng đắm nước, mềm mại như ánh trăng, khiến hắn không nhịn được hôn lên, cười khẽ lắm bầm nói: “Vân Nhi, chúng ta đã là vợ chồng, có phải nên đổi gọi là tướng công không?”

“Tướng công?” Hiệu Vân nghi hoặc đảo mắt, gọi thế nào có quan trọng không?

“Ừ, chính là tướng công. Ở thời của ta, là để thê tử gọi trượng phu của mình.” Nàng không biết, từ sau khi Triển Chiêu hạ quyết tâm muốn kết hôn với nàng, trong lòng hắn đã muốn nàng gọi hắn là tướng công thật lâu. Không phải để thể hiện địa vị người chồng, mà để biểu thị công khai hắn đã có được nàng, hắn là chồng nàng.

“Tướng... công.” Hiệu Vân gật đầu, thử gọi một tiếng. Tuy rằng nàng không hiểu vì sao Triển Chiêu lại nói vậy, nhưng chỉ cần hắn thích là được rồi, bất luận vì nguyên nhân gì cũng không quan trọng.

“Ừ, gọi lại đi.” Lần đầu gọi hai chữ kia, có chút trúc trắc, nghe vào trong tai, khó tránh khỏi có chút không tự nhiên, nhưng Triển Chiêu vẫn rất thích, còn bảo nàng tiếp tục.

Hiệu Vân bị bộ dáng chờ mong của hắn chọc cười, giọng nói trở nên nghịch ngợm, không ngừng gọi “Tướng công? Tướng công! Tướng... công, a...” Cuối cùng, những lời này đều bị Triển Chiêu toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Ngày hôm sau, Triển Chiêu suất lĩnh quan binh tới sông bạc Ngân Câu bắt Đoạn Ngũ về quan nhà tra hỏi. Vốn dĩ Đoạn Ngũ ý mình có chút võ nghệ, còn muốn chống lại lệnh bắt. Bạch Ngọc Đường lại xuất hiện ở sông bạc, Đoạn Ngũ

trong lòng biết mình cũng không phải đối thủ của họ, đành thúc thủ chịu trôi. Nhưng mà, sau khi Đoạn Ngũ bị giải tới châu nha, Bao đại nhân vẫn chưa thăng đường thăm vấn, chỉ đưa hắn vào trong châu nha không quan tâm, qua một thời gian lại thả hắn ra.

Đoạn Ngũ sau khi từ châu nha đi ra, trong đầu mờ mịt. Hắn thật sự trăm mối không thể giải, Bao đại nhân này, cuối cùng đang diễn trò gì? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cho dù hoài nghi, hắn vẫn đã bình an vô sự đi ra, liền không nghĩ nữa, trở về sòng bạc.

Bên này, Đoạn Ngũ vừa trở lại sòng bạc Ngân Câu, Triển Chiêu đã dẫn người tới niêm phong những điền sản mà Trình Nguyên bán qua tay Lý Khôn, lại chỉ để lại sòng bạc Ngân Câu của Đoạn Ngũ đang kinh doanh, không hề động tới hắn. Sau đó, Đường Thực mang theo giấy tờ mua bán điền sản lập lúc trước, tới Lý phủ làm việc với Lý Khôn, muốn dùng giá gốc để thu hồi lại những điền sản này.

Chuyện này, Lý Khôn đương nhiên là không vui vẻ. Lúc trước hắn đã trao cho Trình Nguyên rất nhiều vàng bạc mới có thể mua rẻ được đồng điền sản này, nay nếu Đường Thực muốn lấy giá gốc thu hồi, tổn thất của hắn không nhỏ. Nhưng mà, cho dù trong lòng không cam, cũng không tránh được, Lý Khôn chỉ có thể nhận tiền, giao khế ước.

Đường Thực mới rời đi không lâu, Nghiêm Đông liền ra tay, đến thẳng sòng bạc Ngân Câu. Nhưng mà lúc này, hắn lại không thể ra tay được, vì Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều chờ ở gần sòng bạc Ngân Câu, chờ hắn.

“Nghiêm Đông, người tới đây làm gì?” Đối mặt với Nghiêm Đông đột nhiên xuất hiện, Đoạn Ngũ có dự cảm không tốt.

Nghiêm Đông nhìn hắn, mặt vẫn không chút thay đổi, không nói lời nào. Chỉ là cương đao trên tay, hàn quang lạnh lẽo lên, khiến người ta run sợ.

Đoạn Ngũ nhìn Nghiêm Đông, mồ hôi trong lòng bàn tay ứa ra. Hắn biết rõ Nghiêm Đông là loại người nào, một sát thủ có thể làm gì? Tất nhiên là giết người. Trước kia hắn giết người khác, hôm nay, chỉ sợ là tới giết mình.

“Trang chủ vì sao muốn giết ta?!” Đoạn Ngũ vừa lùi lại từng bước vừa hỏi. Nhưng Nghiêm Đông không vội trả lời hắn, chỉ thấy thân hình chợt lóe, ánh đao lao về phía Đoạn Ngũ. Đoạn Ngũ không kịp né tránh, nửa tiếng kêu sợ hãi vừa vang ra đã đột nhiên ngừng lại.

Ánh đao kia, dừng lại trước người hắn chỉ cách một bàn tay, hai thanh kiếm chắn trước mặt hắn, chặn lại nhát đao chí mạng kia. Đoạn Ngũ vội lui lại mấy nước, lão đảo nghiêng ngả suýt ngã. Trước mặt, hai người một áo lam một áo trắng, hắn nhận ra, một người từng tự xưng là Đường Ngọc Bạch mà lúc ấy hắn không biết chính là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường, một người là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Nam hiệp Triển Chiêu!

Bọn họ vì sao lại tới cứu hấn?!

Nhưng mà, hấn còn chưa kịp nghĩ ra, không biết từ nơi nào xuất hiện hai vị quan sai nâng hấn ra bên ngoài. Đoạn Ngũ vừa cứu được một mạng dưới đao, lúc này đã sợ tới mềm chân, cũng không quan tâm ba cao thủ so chiêu thế nào, cứ như vậy bị mang đi.

Kế ly gián của Bao đại nhân vô cùng thành công. Trải qua sự việc tìm được đường sống từ chỗ chết, Đoạn Ngũ bị đưa tới trước mặt Bao đại nhân, nhất nhất cái gì cũng khai ra hết. Tuy rằng Đoạn Ngũ biết không nhiều, nhưng mà cũng đủ để Bao đại nhân truy ra manh mối. Từ lúc này, tiền triển vụ án đã chuyển biến đột ngột, chân tướng, đã nổi lên mặt nước, chuyện mà Bao đại nhân phải làm, chính là tìm được chứng cứ, bắt phạm nhân.

Triển Chiêu cùng Đường Thực, mang theo đại đội quan binh đi vào tiền trang Tứ Hải, chính thức mở cuộc điều tra với tiền trang này, từ đó tra ra hơn ba mươi túi tiền giả, bắt Điều Tán về thẩm vấn. Điều Tán vì muốn bảo vệ mình liền thừa nhận việc tư đúc tiền giả, cũng hứa sẽ dùng sổ sách để đổi lại giảm án. Vì thế, Bao đại nhân chấp nhận phương án của Điều Tán, thả hấn về tiền trang lấy vật chứng.

Điều Tán giả bộ vô sự bí mật trở về tiền trang, muốn lấy sổ sách cùng khuôn tiền giả còn sót lại giao cho Bao đại nhân. Nhưng mà, đợi ở tiền trang lại là Nghiêm Đông. Mà hấn vận khí không tốt như Đoạn Ngũ, bị Nghiêm Đông một đao đoạt mạng. Triển Chiêu tới nơi, chỉ một lát sau Điều Tán đã khí tuyệt bỏ mình. Vốn tưởng bằng chứng bọn họ muốn tìm cũng theo đó như đá chìm đáy biển, có điều khiến người ta ngạc nhiên, sổ sách cùng khuôn tiền giả đều để trên bàn nơi Điều Tán mất mạng.

“Triển hộ vệ, đây là...” Đường Thực nhìn hai thứ trên bàn, trăm mối không thể giải. Vì sao Nghiêm Đông giết người, mà sổ sách cùng khuôn tiền giả lại vẫn còn ở đây?

“Là Nghiêm Đông cố ý để lại.” Nghiêm Đông, Triển Chiêu thật đúng là không tin sai người.

Triển Chiêu cùng Đường Thực mang theo vật chứng vội vàng chạy về châu nha, không ngờ còn chưa vào cửa, chợt nghe tiếng đao kiếm vọng ra. Triển Chiêu thầm nghĩ không ổn, dưới chân dùng sức, cất bước chạy vội tới nơi phát ra âm thanh.

Trong viện có rất nhiều người. Bao đại nhân, Công Tôn Sách, Hiểu Vân, Đinh Nguyệt Hoa, còn có Trương Long Triệu Hồ. Mọi người đều đang kiểng chân nhìn hai người đang đấu bất phân thắng bại trên nóc nhà.

“Nghiêm Đông?” Triển Chiêu ngẩn ra, hấn không phải không nghĩ tới, Lý Khôn sẽ phái người gây bất lợi cho Bao đại nhân, nhưng hấn vẫn tin tưởng Nghiêm Đông sẽ không ra tay đối với Bao đại nhân, nhưng lại không như mong muốn. Vốn dĩ hấn kính trọng y là một trang hảo hán, thật không ngờ y...

“Nghiêm Đông!” Triển Chiêu lớn tiếng quát, trường kiếm tuốt ra, chân nhún một cái, bay lên trên gia nhập chiến cuộc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hai người liên thủ, Nghiêm Đông tất nhiên không chiếm được ưu thế, chỉ có thể vô công trở về.

“Ngũ đệ, ngươi ở lại bảo vệ đại nhân.” Để lại một câu, Triển Chiêu phi thân đuổi theo.

Ba năm trước đây, Liêu Đông gặp nạn đói nghiêm trọng. Một vùng đất lớn như vậy trở nên hoang tàn, người chết đói khắp nơi, vô cùng thê thảm. Nghiêm Ba Dao tiêu tán hết gia tài, mua lương thực cứu tế nạn dân. Nhưng tăng nhiều cháo ít, ông ta chỉ có một Nghiêm gia, làm sao cứu được nhiều nạn dân như vậy? Đúng vào lúc này, Lý Khôn tự tiến cử nguyện quyên góp ba mươi triệu bạc chẩn tai, nhưng đưa ra điều kiện trao đổi, muốn Nghiêm gia phải người bảo vệ hắn ba năm, giúp hắn giết mười mạng người. Biết rõ Lý Khôn không phải người lương thiện, điều kiện hắn đề ra cũng vô cùng hà khắc. Nhưng Nghiêm Ba Dao vì cứu trăm ngàn nạn dân, bất đắc dĩ phải đồng ý, cho con trai là Nghiêm Đông đến thực hiện lời hứa. Nay ước hẹn đã sắp hết, chỉ còn lại một người cuối cùng. Mà người này, chính là Bao đại nhân.

Triển Chiêu sau khi trở lại trạm dịch, kể lại lý do vì sao Nghiêm Đông biết rõ những hành vi đáng xấu hổ của Lý Khôn, lại không thể không nghe lệnh hắn. Y có nỗi khổ khó nói, thậm chí là một chuyện xưa bất đắc dĩ như vậy. Sau khi biết được chuyện này, sự trách móc đối với Nghiêm Đông lúc trước đã biến mất, ngược lại thấy đồng tình với y. Y bị một lời hứa trói buộc, đáng thương thân bất do kỷ.

“Nếu lúc ấy Triển Chiêu cùng Ngũ đệ không xuất hiện, Đoạn Ngũ chết dưới tay hắn, lúc này, hắn đã không cần nghe lệnh Lý Khôn, tới ám sát Bao đại nhân!” Triển Chiêu nhin không được cảm khái.

Trong nhất thời, thư phòng yên tĩnh, nặng nề khiến người ta không thở nổi.

Vì cứu người mà giết người. Vốn là xuất phát từ hảo tâm, lại bất đắc dĩ phải đi làm chuyện xấu. Lúc trước cứu trăm ngàn nạn dân, ba năm qua, y giúp Lý Khôn làm việc, lại gián tiếp hại chết bao nhiêu người? Mà những người này, chưa chắc ít hơn số nạn dân lúc đó. Tất cả những việc Nghiêm gia làm, lại gây ra kết quả gì? Vẫn là có người được sống, có người phải chết. Bọn họ lúc trước không nên đồng ý điều kiện của Lý Khôn sao? Nhưng những nạn dân kia phải làm thế nào? Nếu đổi lại là người khác, sẽ làm thế nào?

Việc trên thế gian, thị phi hắc bạch, nhân quả tuần hoàn, có đôi khi thật sự không thể nói rõ, không thể nói rõ.